

СОФИЯ.

Градътъ София е разположенъ много живописно въ плодовитото Софийско поле, близо до усамотения планински великанъ Витоша, на кръстопътя на онази мръжа отъ пѣтища, които свързватъ отъ една страна Европа съ Мала Азия, а отъ друга — Дунава съ Егейското и Адриатическо море.

Хубавото мѣстоположение, топлитѣ минерални извори още прѣди Рождество Христово сѣ привлекли тракийското племе — Сарди, които се заселили тукъ. Когато Римлянитѣ покорили тази страна, тѣ основали градъ, нареченъ *Сердика* (Сардика), по името на казаното племе. Въ срѣднитѣ вѣкове се споменува този градъ подъ имената Триадица, Срѣдецъ и София.

Тукъ е билъ свиканъ въ 343 година съборъ, който е билъ посѣтенъ отъ 356 епископи. Въ 800 г. градътъ е билъ прѣвзетъ отъ българитѣ, прѣзъ царуването на Крума, а въ 1382 год. е билъ взетъ отъ турцитѣ. Стърчещитѣ остатъци отъ срѣдневѣковни сгради и до днесъ свѣдочатъ за миналата слава на града. На най-лично мѣсто се издигатъ грамаднитѣ стѣни и полусрутени куполи на църквата Св. София, отъ която градътъ носи названието си. Тази църква е била съградена около V вѣкъ. Когато падналъ града подъ турцитѣ тя е била прѣвърната въ джамия. Миналото на тази църква се обяснява отъ твърдѣ важнитѣ открития, направени напоследъкъ отъ нашитѣ учени. Тя води началото си още отъ римскитѣ врѣмена. Въ самата абсида*) на св. София въ 1893 год. се намѣрили остатъци отъ стара мозайка и до нея една гробница; въ нея лежали два мъртвеца и между главитѣ имъ една сребърна заключена кутия съ два християнски монограма, въ които се намѣрило малко прахъ и прѣстъ и три мѣдни монети отъ врѣмето на синоветѣ на

*) Издадената частъ на олтари.